

פּרִיק 1

שנת תש"פ

כמו בכל ערב, גם עכשיו, ביום חמישי בלילה, שלושה ימים לפני התקדש חג הסוכות, נשמעות הדפיקות הגואלות שמפרות את השקט. אני ניגשת מהר לפתוח, שלא יתחרטו.

"אוהו, סורי, אני מתנצלת שאני להפריע. אפשר?" האישה בלבושה הלא־מקומי עומדת מחוץ לדלת בעמדת היעלמות, במרחק של חמש פסיעות מהדלת. כאילו היא אישה טרדנית, חסרת נימוס, הדופקת ללא רשות.

"בטח שאפשר, ואת לא מפריעה. את יכולה להיות רגועה."

"אה... אני, אני פשוט, אהמ, עוד מעט החג, ואת בטח

עסוק, אה?"

"כן, ברוך השם, עסוקים בדברים טובים", אני מחייכת אליה, מנסה למלא באוויר הרגשה טובה.

היא נכנסת לבסוף, בוחנת בהססנות אמריקאית ומכבדת את השטח, שואלת בעיניה לאן לפנות.

אני מפנה אותה באדיבות אל חדר המכירה, שמחה בליבי שאנשים כאלה משלמים הרבה...

"אוהו, אני רואה שיש הרבה... אוהו, אפילו בלוס אנג'לס לא היה כזה, כזה... ביוטיפול, מיוחד!"

"אה, את טרייה מחו"ל?"

"טרייה? העגבנייה שאני לקנות אתמול טרייה. אני?! היא מביטה בי במבוכה. מה היא מפספסת?"

"אה, סליחה. התכוונתי לשאול, האם עליתם ממש עכשיו? לאחרונה?"

"הו, כן, עלינו לפני קצת זמן. עדיין, עדיין מתגעגעים..."

"אבל מהר מאוד תתאקלמו פה בעזרת השם", אני מכוונת אליה חיוך מזמין. "השכונה כאן ממש תומכת ולבבית".

"הו, יס. עדיין לא מכיר, אבל נכיר, בעזרת השם. הילדות עדיין לא הבינו את האיך לדבר. זה קצת קשה, עברית. זה לעבור, לעבור..."

"כן, נכון", אני מזדהה בעדינות. "את יכולה להסתכל בינתיים. מה את מחפשת?"

"כזה, משהו לחג, שרשרת או צמיד, משהו כדי להיות קצת חדשה... הנה, זו יפה, אם אני לוקחת אותה כמה אני חייבת

לך?"

"יש לך טעם טוב, זה במאתיים ועשרים שקלים".

"אוהו, זול כאן..." היא בוחנת את השרשרת, מרוצה. "שם קניתי כאלה במאתיים דולר. תודה ותזכי להרבה מצוות".

אני אורזת לה בקופסת מתנה והיא ממשיכה ללהג.

"אולי נכיר בהמשך... אני גרה מתחת כאן", היא רוקעת ברגלה על רצפת הבית, כבר מרגישה בנוח לפתח איתי שיחה. "מתחת הרצפה הזאת שאני דורכת עליה עכשיו".

"אה, אז אתם השכנים החדשים! עוד לא הספקתי להכיר אותך. נעים מאוד!"

"כן, אני ביילא".

"ואני מלי", אני מחייכת.

"אני לרדת פעם לגינה, אולי נפגוש שם. גם את יורד לפעמים?"

לשמע השאלה החיוך שלי מתחיל להיעלם.

"האמת שלא כל כך יוצא לי, אני..."

"או, חבל. זה טוב לשחק, לרוץ, זה מאוד אהמ... טוב לאיברים, עושה אהמ... להתעמל..."

"צודקת, זה באמת בריא מאוד", אני מסכימה איתה בחיוך מאולץ.

"חבל, תרדי איתם, יהיה להם טוב", היא ממשיכה לשווק את המתקנים.

"אם אני אספיק, אולי, בהמשך..."

“אה... את עסוק, צודקת... לעבוד גם כשחושך זה קשה...
אז אני לא מפריע לך מדי... נדבר עוד...”

הדלת נסגרת אחריה ואני נותרת לעמוד לידה עוד כמה
שניות. למה? למה תמיד זה יצוץ, הנושא הזה?

ואם ארד לגינה? מה אעשה שם? אשב כמו כל האימהות
העסוקות על הספסל ואפטפט?

ואז כמוכן תבוא השאלה: “ואיפה החמודים שלך?”

אה? איפה אתם, החמודים שלי שאני חולמת עליכם ביום
ובלילה? איפה?

למה שכחתם להגיע אל הבית שמחכה בשקט־בשקט
שתעשו בו קצת רעש ותבלגנו קצת? איפה אתם!?

אני ניגשת במהירות לסירים. איך שכחתי מהם!?

לוקחת כף אחת ומערבבת בתנועות מהירות בסיר, בכף
השנייה אני מטפלת בסיר השני. המזלג מצטרף גם הוא
הופך במהירות את השניצלים. המוקפצים כבר מוכנים ואני
מכבה את האש שתחתיהם.

עכשיו אני יכולה לנשום עוד טיפה וסוקרת את המטבח
ההפוך שלי, מלא הריחות.

ביום ראשון בלילה נשב בסוכה, בסוכה הקטנה שלנו, ונברך
“שהחינו”.

ואז, אז אגיש את האוכל שהכנתי לי ולשימי, לשימי ולי.

ומי שיחמיא לי שהאוכל טעים יהיה רק שימי, רק הוא.

להורים שלי אנחנו לא מגיעים לחג. רק בחול המועד אנחנו קופצים לסעודת חול המועד ולביקור ממושך לאחריה. הנשואים האחרים לא מגיעים, כמובן. זו אמא שלי שדואגת שלא יהיה שילוב שלנו איתם. שלא נראה את האחיינים, שלא אראה את אחותי הקטנה ממני עם שבעת ילדיה, ואת אחי הקטן ממני בחמש שנים עם חמשת ילדיו.

למה שלא אראה? אני לא יודעת, אבל אני מעדיפה לא להתעכב על זה מדי.

עדיף בכלל לחשוב על דברים אחרים, טובים יותר.

הנה, העוגה שהכנתי מרשימה במיוחד, אביא ממנה קצת לחמותי. היא כל כך דואגת לנו, מגיע לה. גם לאמא שלי מגיע, היא גם דואגת וגם מרחמת. רק שאת הפעולה השנייה אני לא כל כך אוהבת.

אז מה שנשאר זה לצפות את העוגה בקצפת מרשימה, ו... זהו, אחר כך נלך לישון. את מה שנשאר אעשה כבר בערב החג, מחר אני מתארגנת לשבת.

דלת הבית נפתחת שוב, שימי נכנס. הוא מפנק אותי במחמאות על עוגה אדירה ומרשימה וממריץ אותי להכנת הדובדבן שבקצפת.

אני נגשת למקרר, מנסה להיזכר מה רציתי משם.

הי, נגמרו לי הביצים!

איך לא שמת לב?!

בדיוק עכשיו, לפני החג!

אני מנסה לחשב אם שימי יספיק לנסוע ל"יש". לא, אני רוצה כבר לישון, והסופר סגור כבר.

“אני הולכת להביא ביצים מחני”, אני אומרת לו מייד, שלא יתאחר יותר ממה שכבר מאוחר. שימי מהנהן לאישור ואני פוערת את הדלת שוב, כבר פעם שלישית לרבע השעה האחרונה.

הולכת כמה פסיעות בחדר המדרגות ודופקת על דלת הדירה הצמודה, שרק קיר חוצץ בינה לבין זו שלי.

שקט נושב אליי מתוך הבית. חני הולכת לישון מייד כשהיא משכיבה את הילדים שלה, בשבע, ובתשע בערב קמה לבוקר חדש מלא עשייה.

מקווה שהיא כבר התעוררה. פסיעות מתקרבות לדלת, מותירות את האופטימיות שלי על כנה.

“מה נשמע?” היא לוחשת.

“ברוך השם, מה איתך? פחדתי להעיר אותך.”

“אותי? אותי תצליחי להעיר אולי בחמש לפנות בוקר.”

“מה?” אני סוקרת אותה בהפתעה. “את מתכוונת לעבוד עד חמש? מה עם כוח? מהיכן הוא יגיע?”

“לא יודעת... הוא יצטרך להגיע בכוחות עצמו, בלי שאני אעשה משהו בשביל זה.”

היא נאנחת, ואני שומעת באנחה שלה סוג של השלמה.

“למה? לא הספקת לנוח בין שבע לתשע?”

“לא, איך אני אספיק? אני צריכה לגמור את כל הבישולים היום! את שומעת? היום! זאת אומרת שאם אני לא מספיקה ללכת לישון לפני שהשחר עולה, אני לא אעשה את זה בכלל.”

“די!” אני מסרבת להאמין לה. “את לא רוצה לומר לי שאת

הולכת לקבל את השבת ואחר כך את החג מתוך עייפות.
למה, אם מותר לשאול, את לא משאירה קצת דברים למחר
או ליום ראשון? היום גדול..."

"מחר?" היא חוזרת על ההצעה שלי בנימה מבטלת. "מחר
בבוקר בעלי נוחת בכן גוריון, שכחת?"

"אההה... ואז תעבירו חוויות..." אני מבינה.

"להעביר חוויות, הלוואי..." היא מיואשת. "הוא יהיה עייף
וילך לישון", חני בוהה בנקודה מאחורי גבי. אני מסתובבת
לבדוק שאני לא מפסידה כלום ומבינה שגם היא לא ראתה
שם שום דבר מיוחד.

"ואת? לא תלכי לישון?"

"הוא ילך לישון, אני לא..." היא נאנחת שוב.

"אז מחר את מביאה לי את הילדים בצהריים והולכת
לישון!" אני קובעת לה ומסמנת בידי להתראות.

היא פותחת מולי עיניים המומות כאילו אמרתי משהו
חדשני מעולם אחר ולא מוכר.

"אני לא מבינה, הילדים שלך אוהבים לשחק אצלי בבית.
מה את בהלם?"

"אני... אני..." היא התחילה פתאום להתגמגם, ובמילה
השנייה שלה אני שומעת גם ניגון של דמעה בגרון.

היא לא מוסיפה שום דבר, רק מחייכת חיוך עייף ושוקת.

"טוב שיש לי שכנה כמוך..." היא מוסיפה לבסוף וסוגרת
את הדלת.

רק אחרי שהיא סוגרת אני נזכרת שלא לקחתי ממנה ביצים.

אני דופקת שוב, בהססנות. לא נעים להפריע שוב, גם לחברות הכי טובות.

היא פותחת אחרי שניות ארוכות בעיניים אדומות מעייפות, משפשפת אותן קלות.

“שכחתי, מתנצלת. שכחתי שאני צריכה שתי ביצים עד מחר בבוקר, יש לך?”

“אה, בשמחה”, היא הולכת להביא ובדרך מוסיפה: “רוצה עוד כמה, שיהיה בשפע?”

“טוב, תביאי ארבע”, אני עונה לה מהדלת.

היא מגיעה עם ארבעתן, והביצים היקרות עוברות ידיים.

“תודה”, אני מתכוונת ללכת אבל היא עדיין לא סוגרת את הדלת.

“תגידי...” היא מתחילה ומפסיקה.

אני מחכה. לא מכירה את הפוזה הזאת שבה אני עומדת עם פנים לכיוון הבית, וראשי לכיוונה. שתגידי כבר.

“את... איך את יכולה ככה?” היא זורקת פתאום, נושמת עמוק להשלים את מה שהחסירה.

“איך אני יכולה מה?” אני לא מבינה.

“איך את ממשיכה לחייך כל הזמן, אפילו...” היא נעצרת. “אני בעצמי לא מצליחה”. היא נושמת עוד יותר עמוק ותולה בי עיניים מתחננות.

“לא הבנתי...” אני מתקרבת בחזרה.

“לא יודעת, לא יודעת למה אני שואלת אותך, אבל אני

מרגישה שאת הכי קרובה אליי, ולכן אני מסוגלת... לשאול..."
היא נראית מובסת.

"אני אענה לך בשמחה על השאלה שלך", אני נשענת קלות
על המשקוף, מרגישה כבר עייפה בראש וגם ברגליים.
"נו", העיניים שלה נעוצות בי בתביעה.

"אבל עוד לא הבנתי מה בדיוק את מנסה לשאול", אני
משלימה את המשפט.

"אז אני אסביר", היא מתחילה להסביר כמו מורה לילדה
בכיתה א'. "איך את יכולה לחייך ולשמוח אפילו... אפילו
שקשה, ואני, אני לא מצליחה לחייך ולשמוח אפילו...
אפילו..."

"אפילו שיש לך ילדים מתוקים", אני ממשיכה אותה מהר,
שלא תסתבך. "זו שאלה טובה שנובעת רק מעייפות, חני!"
אני עכשיו המורה שמלמדת מוסר. "נדבר בחג, את צריכה
להספיק לישון."

"בחג? בחג יהיה קשה יותר... לא, לא קשה לדבר, אלא
קושי מסוג אחר. את חושבת שאת מכירה אותי ומבינה את
הקושי שלי, אבל זהו, שתדעי שלא."

עכשיו התור שלי לבהות בה.

"יבוא יום ותדעי..." היא מנבאת עתידות. "ואולי תהיי
השליחה לעזור לי. עם החיוך והשמחה שלך אפשר לעבור
הכול..."